

А почалося все з «Вільного життя»

У той звичайний день 6 червня 1961 року на четвертій сторінці обласного часопису «Вільне життя» під рубрикою «Наші земляки» я прочитав велику статтю Петра Медведика «Академік Гнатюк», присвячену 90-річчю від дня народження вченого. Ілюструвала матеріал унікальна світлина з Михайлом Коцюбинським, Іваном Франком і Володимиром Гнатюком, зроблена 1950 року в Львові.

Знайомлячись зі статтею, прочитав, що Володимир Гнатюк народився у Велесневі Монастирського району на Тернопільщині. До того моменту я не знав, що в моєму селі побачив світ видатний український етнограф і фольклорист, дійсний член Всеукраїнської академії наук. Дивлячись на світлину, я відчув невимовну радість та велике хвилювання: поруч із велетами українського красного письменства Михайлом Коцюбинським та Іваном Франком — наш земляк-велеснянин Володимир Гнатюк!

Той день став початком великої події в моєму житті, яка триває і до сьогодні, бо я почав збирати матеріали про Володимира Гнатюка. Глибоко в серці жевріла надія створення меморіального музею академіка в його родинному Велесневі.

Я розпочав листування з акаде-

міями наук України, Росії, Болгарії, Польщі, Чехо-Словаччини, архівами та науковими установами Києва, Львова, Тернополя, Праги та Братислави, Варшави та Кракова, Москви та Ленінграда, звідки потоком надходили все нові й нові унікальні та оригінальні матеріали, експонати для майбутнього музею вченого у Велесневі.

Я мав щастя листуватися, зустрічатися, отримувати унікальні експонати про життя Володимира Гнатюка від Лесі — дочки Володимира Гнатюка, онуки вченого Лялі-Христини, Ірини — дочки Михайла Коцюбинського, Тараса — сина Івана Франка, композиторів Миколи — сина Філарета Колесси, Станіслава Людкевича, Семена та Кирила — синів Василя Стефаніка, Платоніди — дружини Гната Хоткевича, Наталії Семанюк — дружини Марка Черемшини. А також від Франтішека Главачека — друга Володимира Гнатюка, Юрія Тобілевича — онука Івана Карпенка-Карого, Тимофія і Нестора — онуків Тимотея Бордуляка, академіка Івана Крип'якевича, письменника Михайла Рудницького, Остапа — сина Миколи Лисенка, Івана Боднара — швагра Володимира Гнатюка та інших.

Із 1964 року я почав друкуватися у «Вільному житті». Надсилав у га-

зету короткі інформації, де розповідав про збір матеріалів, що торкалися життя Володимира Гнатюка, та оригінальних експонатів для майбутнього музею академіка-земляка.

У вересні того ж року за проектом голови місцевого колгоспу Леоніда Мацюка розпочалося будівництво приміщення для музею, яке закінчилося у вересні 1967-го.

Отож із публікації статті «Академік Гнатюк» Петра Медведика у «Вільному житті», що стала першим експонатом Етнографічно-меморіального музею Володимира Гнатюка у Велесневі, з дедикацією «Народному музеєві Володимира Гнатюка у Велесневі — від автора першої статті про видатного нашого земляка у пресі Тернопільщини. Петро Медведик, 9.V.1996 р.» розпочалася історія заснування музею академіка Володимира Гнатюка.

Складаю сердечну подяку та щирі побажання всім колишнім і теперішнім працівникам газети «Вільне життя».

**Зі спогадів Остапа Черемшинського підготувала
Романа ЧЕРЕМШИНСЬКА,
співзасновниця, в. о. директора
Етнографічно-меморіального музею
Володимира Гнатюка, член НТШ,
НСКУ, НСЖУ.**

с. Велеснів Монастирського району.